

แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็นม้าสีกระเสียวตัวหนึ่ง
ผู้ที่นั่งบนหลังมันนั้นมีชื่อว่าความตาย
และนรกก็ติดตามเขามาด้วย

— คัมภีร์ไบเบิล

เอาละวา ลั่นกลองศึกละเวีย¹

— วิลเลียม เชกสเปียร์

¹ เป็นสำนวนการแปลของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช จากพระราชนิพนธ์แปลเรื่อง นายอินทร์ผู้ปิดทองหลังพระ ซึ่งแปลมาจากหนังสือเรื่อง *A Man Called Intrepid*

1

หลังจากสู้กับงานหนักเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวันคงไม่มีอะไรเยียวยาจิตใจได้ดีไปกว่า *ชั่วโมงแสนสุข* บาร์ออน เดอะ ร็อกส์แควย่านโลเวอร์เวสต์ไซด์ในแมนฮัตตันเป็นแหล่งรวมตัวของเหล่ามนุษย์เงินเดือนที่ต้องการจับเครื่องตีมาราคาถูกแกล้มข้าวห่อชีสทอด พลังบ่นเรื่องเจ้านาย ไม่ก็จิบเพื่อนร่วมงานสักคน รวมถึงพวกกระดืบหัวหน้างานที่มาตีแม่แก่เครียดก่อนกลับบ้านแถบซานเมือง

ตั้งแต่สี่โมงครึ่งถึงหกโมงเย็นภายในบาร์จะเนืองแน่นไปด้วยคนทำงาน บางคนเดินโซเซเข้ามาพร้อมกับผู้รอดชีวิตจากเรืออัปปาง บางคนดูกระปรี้กระเปร่าพร้อมสนุกสนานไปกับบรรยากาศคึกคัก มีเพียงสองสามคนที่ไม่ต้องการอะไรอีกนอกจากนั่งชุกตัวอยู่ในมุมเล็ก ๆ แล้วดื่มให้หน้าใจ

ช่วงห้าโมงเย็นเสียงพูดคุยดังจ๊อกแจ๊กทั่วทั้งบาร์ บาร์เทนเดอร์และพนักงานเสิร์ฟคอยบริการลูกค้าผู้เหนื่อยล้ากันมือเป็นระวิง หลังจากตีแม่แก้วที่สองพวกเขาก็อารมณ์ดีขึ้น หัวเราะเสียงดัง บางคนหัวเอนกันอย่างไม้อายสายตาใคร ไม่วางงานที่คั่งค้าง คำตำหนิ หรือข้อความที่ไรการตอบกลับถูกลืมหืมเลื่อนไปเมื่ออยู่ท่ามกลางแสงไฟอบอุ่น เสียงแก้วกระทบกัน และของกินเล่นแสนอร่อย

ตลอดช่วงเวลานั้นประตูร้านเปิดต้อนรับลูกค้าเป็นระยะ ทุกครั้งที่ประตูเปิดอากาศฉ่ำเย็นของฤดูใบไม้ร่วงจะพัดเข้ามาพร้อมเสียงจอบเจบนถนน พอประตูปิดจึงกลับสู่ความอบอุ่นและบรรยากาศครึกครื้นอีกครั้ง

ผ่านไปประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งหลังบาร์เปิดก็เริ่มมีคนทยอยกลับ หน้าที่ความรับผิดชอบ ครอบครัว และคู่เดทที่รออยู่จุดดั่งพวกเขาออกไปยังรถไฟใต้ดิน

รถรางลอยฟ้า รถประจำทางคันยักษ์ ไม่ก็รถแท็กซี่ บางคนนั่งติดต่อ ลังสรรค์กันอีกสักหน่อย แล้วค่อยออกมาหาแสงสว่างหรือความมืดมืดภายนอก

เมซี่ สไลเดอร์นั่งอยู่ที่โต๊ะกับแทรวิส แฟนหนุ่มซึ่งคบกันได้สามเดือนสิบสองวัน ซี้ซี้เพื่อนร่วมงานสุดซี้ และเบรนนีเพื่อนของแทรวิส เธอพยายามจับคู่ซี้ซี้กับเบรนนีมาหลายสัปดาห์แล้ว ด้วยหวังว่าจะได้เด็ดพร้อมกันสองคู่ซี้ขึ้นคงมีความสุขน่าดู จากภาษากาย การที่ทั้งคู่สบตากันบ่อย ๆ และซี้ซี้แอบส่งข้อความใต้โต๊ะมากี่ครั้งก็รักกับเธอสองครั้ง เมซี่มั่นใจว่าเพื่อนเธอกับเบรนนีงักกันแล้วแน่นอน

หลังจากลืงเครื่องดื่มรอบสองเมซี่ก็ตั้งใจวางแผนให้ทั้งสองคู่ได้อยู่ด้วยกันนานขึ้นในค่ำคืนนี้ เธอส่งสัญญาณให้ซี้ซี้แล้วคว้ากระเป๋าถือ “เดี๋ยวเรามานะ”

เมซี่เดินลัดเลาะผ่านโต๊ะนับสิบพลางบ่นพึมพำเมื่อใครบางคนลุกขึ้นยืนกะทันหันจนไหลล้กระแทกเธอ “ขอทางหน่อย” เธอตะโกนบอกพร้อมกับความขือมือเพื่อนพวักันก้าวลงบันไดแคบ ๆ เร็วรี่ โชคดีคนต่อแถวเข้าห้องน้ำไม่ยาวเท่าไร

“เป็นไง ฉันบอกแล้วว่าเบรนนีรัก!” เมซี่พูด

“ฉันรู้ เธอเอารูปเขาให้ดูก่อนแล้ว แต่ตัวจริงมีเสน่ห์กว่ามาก แถมตกลงด้วย! ปกติเวลานัดบอดน้าเมื่อจะตาย แต่ครั้งนี้สุดท้ายออกไปเลย” ซี้ซี้บอกอย่างรำเริง

“งั้นเอ็งใหม่ เราช่วยกันเกลี้ยกล่อมให้พวกเขาไปร้านนี้โน้ส พอกินมือเย็นเสร็จก็แยกย้ายคู่ใครคู่มัน แบบนั้นจะเปิดโอกาสให้เบรนนีได้ไปส่งเธอแล้วเธอก็ชวนเขาเข้าบ้านเลยไง”

“จะดีเทรอ” ซี้ซี้แหม่ปาก รู้ตัวว่าเป็นคนล้เลเรื่องความรัก เพราะอย่างนี้ถึงยังไม่ม่แฟนสักที “ฉันม่อยากรีบ”

“ฉันม่ได้บอกรให้เธอนอนกับเขาสักหน่อย” หญิงสาวกลอกตากลมโตล้ฟ้า “แค่ชวนเขาดื่อกาแฟหรือดื่มต้ออีกเล็กน้อย ระหว่างนั้นก็จู้จี้กันนิดหน่อย”

เมื่อถึงคิวและมีคนออกจากห้องน้ำพอดีเมซี่ก็รีบพุ่งเข้าไป ปวดจี้จะแย “อย่าล้มส่งข้อความหาฉันด้วยหลังจากเขากลับไปแล้ว เล่าแบบละเอียดยเลยนะ”

ซีซีเดินปรีเข้าไปในห้องติดกัน “ขอดูก่อนแล้วกันว่าตอนกินมือเย็นเป็น
ยังไง เบนอาจไม่ยากไปส่งฉันก็ได้”

“เชื่อสิว่าเขาจะอยากไป เบนเป็นคนน่ารัก ฉันไม่ได้จับคู่เธอกับผู้ชาย
หน้าไหนลุ่มลุ่มห้านะ ซีซี” เมชีออกจากห้องน้ำแล้วเดินไปที่อ่างล้างมือ ฟอง
โฟมสบู่กลิ้งพีชหอมฟุ้ง เธอยิ้มกว้างเมื่อซีซีเดินมาสมทบ “ถ้าทุกอย่างไปได้สวย
คงน่าสนุก เราจะได้เด็ดคู่กันไง”

“ฉันชอบเบนจริง ๆ นะ” ซีซีบอก “เวลาตกหลุมรักผู้ชายสักคนฉันจะ
ค่อนข้างประหม่านะ”

“ฉันคิดว่าเบนก็ชอบเธอเหมือนกัน”

“แน่ใจหรือ”

“ที่สุด” เมชียืนยัน พร้อมกับยกมือลูบผมสั้นเป็นลอนลีบลอนด์ของ
ขณะที่ซีซีเติมลิปสติกแวววาวบนริมฝีปาก ให้ตายสิ ฉันต้องคอยให้กำลังใจ
ยายที่นั่งคั่นเลยหรือไง เมชีชักหงุดหงิด ก่อนพูดต่อ “เธอทั้งสวย ฉลาด แถม
คุยสนุก” แหงล่ะ เพราะถ้าเป็นฉันก็คงไม่สังสรรค์กับคนน่ารักาอยู่แล้ว
“ทำไมเขาจะไม่ชอบล่ะ แคปหล่อใจสบาย ๆ ซีซี เลิกเล่นบทสาวบริสุทธิ์จ้อม
ประหม่าสักที”

“ฉันไม่ได้เสแสร้งแก่งทำนะ”

“ไม่อยากโดนอับหรือ” เมชีโพล่งขึ้น ทำเอาอีกฝ่ายอ้าปากค้าง “ฉัน
อุตส่าห์ลำบากลำบากจัดฉากให้แทบตาย เธอห้ามทำแผนผังเขียว”

“ฉันแค่...”

“โอ้วัย” เมชียกมือทาบ “ฉันชักปวดหัวขึ้นมาจริง ๆ แล้ว”

ซีซีคิดว่าเพื่อนคงปวดมากเลยล่ะ เพราะเมชีไม่เคยพูดแรงแบบนี้ แต่
เธอก็คงดูเหมือนสาวบริสุทธิ์จ้อมประหม่าจริง ๆ “เวลาเบนยิ้มแล้วหล่อ
ที่สุด” ดวงตาสีเขียวเป็นประกายซึ่งตัดกับผิวสีคาราเมลสบตาเมชีในกระจก
“ถ้าเข้าไปส่งฉันจะชวนเขาเข้าบ้าน”

“ต้องอย่างนี้สิ ค่อยคุยกันรู้เรื่องหน่อย”

พวกเธอเดินกลับไปโต๊ะ เมซีรู้สึกว่เสียงรอบตัวอีกทีก็กว่าเดิม ทั้งเสียงพูดคุย เสียงจานชามกระทบกัน เสียงเก้าอี้ครูดพื้น ล้วนแต่ทำให้ปวดหัวจี๊ด คงตึ่มมากกว่านี้ไม่ได้แล้วถึงจะอยากตึ่มก็เถอะ

ใครบางคนยืนขวางทางระหว่างที่ทั้งคู่เดินผ่านคาน์เตอร์บาร์ เมซีจึงหันไปปลักเขาอย่างหงุดหงิด แต่ผู้ชายคนนั้นพิมพ์คำขอโทษและก้าวไปที่ประตูแล้ว “โอ้เวรเอ๊ย” หญิงสาวสบท และมีโอกาสได้แยกเขี้ยวใส่ตอนที่เขาเหลือบกลับมาอง

“มีอะไรหรือ” ซิซีถาม

“เปล่า ก็แค่ผู้ชายทุเรศคนหนึ่ง”

“เธอโอเคไหมเนี่ย ฉันมียาแก้ปวดนะ เอาล็กเม็ดไหม ฉันก็เริ่มจะปวดหัวนิด ๆ แล้วเหมือนกัน”

“เพราะเธอนั้นแหละ” เมซีพิมพ์ พยายามสุดหัวใจสงบสติอารมณ์เพื่อนที่ดี เธอเตือนตัวเอง นี่เป็นช่วงเวลาดี ๆ

พอเมซีนั่งลงบนเก้าอี้เทรวิสก็เอื้อมมาจับมือเธอไว้พร้อมกับขยิบตาให้

“เราอยากไปร้านนีโนส์” เมซีบอก

“เมื่อก็พิมพ์กับเบรนนิงคุยกันว่าจะไปร้านตอร์ติยา เฟลตส์ แต่ถ้าจะไปร้านนีโนส์เราต้องจองก่อน” เทรวิสแนะ

“ฉันไม่ยกไปร้านห่วย ๆ แบบนั้น ฉันอยากนั่งกินในร้านดี ๆ แยกกันจ่ายก็ได้ถ้าอาหารมันแพงนั้ละก็”

เทรวิสขมวดคิ้วเมื่อได้ยินถ้อยคำง่เง่า เธอเกลียดชะมัดเวลาเขาทำแบบนี้

“ร้านนีโนส์อยู่ห่างออกไปตั้งสิบสองช่วงตึก ส่วนร้านตอร์ติยา เฟลตส์อยู่แค่หัวมุมถนนนี่เอง”

เมซีโกรจจนมือสั่นขณะยื่นหน้าเข้าไปใกล้คนรัก “รีบมากนั้หรือไง ทำไมถึงทำตามความต้องการของฉันไม่ได้”

“ผมก็กำลังทำสิ่งที่คุณต้องการอยู่นี่ไง”

เสียงของทั้งคู่อัดขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นตะโกน ไหนจะเสียงอีกที่ก
รอบตัว ซี้ซี้เริ่มปวดหัวหุบ ๆ พลังเหลือบมองเบรน เขานิ่งกักรามกรด
สายตามองแก้วของตัวเองพลังพิมพ์ไม่ได้ศัพท์

เบรนไม่ใช่คนน่ารักอย่างที่คิด เหมือนกับแทรวิสนั่นแหละ เขาแค่อยาก
อึบเธอ อาจถึงขั้นข่มขืนถ้าเธอปฏิเสธ เขาจะทุบตีและข่มขืนเธอตั้งแต่ครั้งแรก
เมชีรู้อยู่แก่ใจและคงหัวเราะเยาะเธอด้วย

“สารเลว” ซี้ซี้สบถ “พวกแกมันสารเลวทุกคน”

“หยุดมองฉันแบบนี้สักที” เมชีตวาด

แทรวิสกำหมัดทุบโต๊ะ “หุบปากเน่า ๆ ของคุณเดี๋ยวนี้”

“ฉันบอกให้หยุดมองแบบนี้ไป!” เมชีคว้าส้อมขึ้นมาแล้วร้องกรี๊ด ก่อน
แหงปลายแหลมทะลุดวงตาของแทรวิส

ชายหนุ่มร้องโหยหวนแล้วกระโจนใส่เมชี ขณะที่ซี้ซี้ลูกราวกับว่าสมอง
กำลังถูกฉีกทิ้ง

นั่นคือจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์นองเลือด

ผู้หมวดสาว ยืนอยู่ท่ามกลางศพนับไม่ถ้วน มีการตายแปลก ๆ เสมอเลย
สิน่า หลายครั้งที่มันเลวร้ายเกินกว่าตำรวจสักคนจะจินตนาการได้ ไม่เว้นแม้แต่
สุดท้ายอดตำรวจจากแผนกคดีฆาตกรรมอย่างเธอที่สืบคดีมาหัวนิวยอร์ก จน
กระทั่งถึงช่วงสี่เดือนสุดท้ายของปี 2060

ร่างเหล่านั้นนอนจมกองเลือด เหล่า และอาเจียน บ้างห้อยต่องต่าง
เหมือนตุ๊กตาผ้าอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์ บ้างนอนขดตัวอยู่ใต้โต๊ะหักพัง นำ
สยดสยองสุด ๆ เศษแก้วแตกกระจายตามพื้น มีบางส่วนเปล่งประกายวิบวับ
อยู่บนซากโต๊ะและเก้าอี้ ไม่ก็ปักคาที่ศพพร้อมเลือดเกรอะกรัง กลิ่นคาวเลือด
คละคลุ้ง พานให้นึกถึงรูปถ่ายในสมรภูมิมิรบที่เธอเคยเห็น ไม่น่าจะมีฝั่งไหนอ้าง
ชัยชนะได้เมื่อศพเกลื่อนขนาดนั้น

ดวงตาถูกควัก ใบหน้าโดนฉีกทิ้ง ลำคอโดนปาด ศีรษะถูกทุบจน
กะโหลกยุบเข้าไปถึงเนื้อสมอง นี่มันสงครามชัด ๆ เหลือสองสามรายอยู่ใน

สภาพเปลือยหรือเกือบเปลือย เนื้อหนังที่ไหลออกมาเประอะไปด้วยเลือดราว
น้ำกรบโบราณ

อีฟยื่นหนึ่ง รอกจนกว่าจะหายซ็อก เธอล้มไปแล้วว่าตัวเองก็ซ็อกได้เหมือน
กัน เมื่อสติคืนกลับมาจึงหันไปหาตำรวจสายตรวจซึ่งมาถึงที่เกิดเหตุเป็นคนแรก
“คุณรู้อะไรบ้าง”

อีฟได้ยินอีกฝ่ายสุดลมผ่านไรรพเหมือนกำลังลำดับเหตุการณ์จึงใช้เวลา
เขาคิด

“ผมกับคู่มูอยู่ในช่วงพัก เรากินอะไรง่าย ๆ กันที่ร้านฝั่งตรงข้าม ตอน
ออกจากร้านผมเห็นผู้หญิงอายุยี่สิบปลาย ๆ คนหนึ่งเดินถอยหลังออกมาจาก
บาร์นี่ เธอกรีดร้องไม่หยุดแม้กระทั่งผมเข้ามาถึงตัวเธอแล้ว”

“ตอนนั้นกี่โมง”

“ผมพักตอนห้าโมงสี่สิบห้า คิดว่าน่าจะเป็นเหตุหลังจากผมเข้าไปกิน
อาหารในร้านไม่เกินห้านาทีครับ ผู้หมวด”

“ว่าต่อสิ”

“ผู้หญิงคนนั้นพูดไม่รู้เรื่องเลย เอาแต่ขี้ประตุ คู่มูผมพยายามปลอบเธอ
ส่วนผมรีบเปิดประตูเข้าไป”

เขาระแอมนิดหนึ่ง “ผมเป็นตำรวจมายี่สิบสองปี ยอมรับว่าไม่เคยเห็น
อะไรแบบนี้มาก่อน มีร่างนอนเกลื่อนทุกที่ บางคนยังไม่ตาย พวกเขาเริ่มคลาน
และร้องโหยหวน ผมเรียกกำลังเสริมกับหน่วยพยาบาล ยากมากครับที่เราจะ
รักษาที่เกิดเหตุไม่ให้ปนเปื้อน คนเป็นสิบกำลังจะตาย”

“ฉันเข้าใจ”

“เราพาคนเจ็บออกไปได้แปดถึงสิบคน ขอโทษที่ผมระบุชัดเจนไม่ได้
แต่แต่ละคนสภาพแย่มาก บางคนเจ้าหน้าที่ต้องรีบย้ายชีวิตกันโน้น ก่อนจะเคลื่อน
ย้ายผู้รอดชีวิตทั้งหมดไปที่โรงพยาบาลไทรเบกา ตอนนั้นผมปิดล้อมที่เกิดเหตุ
แล้ว เจ้าหน้าที่หน่วยพยาบาลค้นหาผู้รอดชีวิตเพิ่มเติม เลยไปเจออีกกลุ่มอยู่
ในห้องน้ำและห้องครัวด้านหลัง”

“คุณได้คุยกับผู้รอดชีวิตบ้างไหม” ผู้หมวดถาม

“ผมได้ชื่อมาบางคน แต่ส่วนใหญ่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามีคนในบาร์พยายามฆ่าพวกเขา”

“ใคร”

“เอ่อ ทุกคนครับ”

“โอเค ขอขอบคุณมาก กันคนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปจากที่นี่ด้วย” เธอส่งพลังงานไปที่ประตูพร้อมเขา

อีฟเห็นพืบอดีเดินเข้ามาพอดีที่เพิ่งแยกกันได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงแท้ ๆ ก่อนหน้านั้นเธออยู่สะสางงานต่อที่กรมตำรวจ เมื่อทำเสร็จก็รีบไปที่รถ ออกากลับบ้านจะแยะ แต่ดันถูกเรียกตัวด่วน คราวนี้เธอไม่ลืมส่งข้อความบอกไรค์ค์ว่าจะกลับช้า...

อีกแล้ว

ผู้หมวดก้าวไปยืนขวางหน้าประตูกันคู้หู้ไว้

แม้พืบอดีจะสวมรองเท้าบูตความบอยลีซิมพูหวานแหวว สวมแว่นกันแดดสีรุ้ง และสวมผมเป็นหางม้าสั้น ๆ น่ารัก แต่ก็ยังดูแข็งแแกร่งแบบตำรวจ ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายก็ยังไม่ควรเห็นสิ่งที่อยู่ในนี้ เพราะขนาดเธอกับตำรวจที่ทำงานมายี่สิบกว่าปียังขวัญผวา

“จะถึงบ้านอยู่แล้วเชียว” พืบอดีบอก “ฉันแวะซูเปอร์มาร์เกตระหว่างทางด้วยนะคะ ตั้งใจจะทำมือนีออนเซอร์ไฟร์ลีสแม็คแน็ปลักหน้อย” เจ้าตัวเขย่าถุงข้าวของในมือ “ก็ยัดดีที่ไม่ใช่ตอนลงมือทำแล้ว ว่าแต่ข้างในเป็นยังไงบ้างคะ”

“แย่มาก”

พืบอดีเปลี่ยนสีหน้าเป็นจริงจังทันที “แยขนาดไหน”

“ขนาดที่ว่าฉันต้องภาวนาขออย่าให้เจออะไรแย่ไปกว่านี้อีก ศพเคลื่อนทั้งโดนฟัน โดนปาดคอ โดนทุบหัว เอาละ เคลือบมือซะ” อีฟโยนกระป๋องสเปรย์ท้อหุ้มาให้คู้หู้ “วางถุงนั้นลงแล้วเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม ถ้าอยากอ้วกขอให้ออกมาอ้วกข้างนอก เพราะในนั้นมีอ้วกเต็มพื้นไปหมดแล้ว ฉันไม่อยากจะอ้วกของคุณปะปนไปด้วย เจ้าหน้าที่หน่วยพยาบาลกับพวกตำรวจเดินย่ำละเทะ ทำไม่ได้ละ พวกเขาต้องช่วยเหลือและพาคนเจ็บส่งโรงพยาบาลนี่”

“ฉันไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องห่วง”

“เรื่ม่บ้นทีกเสียง” อีฟกลับเข้ามาในบาร์

ขณะเดินก็ไต้ยีนเสียงคู้หูร้องเฮือก ลมหายใจสะดุดเป็นพัก ๆ “ให้ตายสิ นีมันอะไรกันเนี้ย”

“ตั้งสติไว้ พี่บอดี้”

“เกิดบ้ออะไรขึ้น คนตายเป็นเบือขนาดนี้”

“นั่นแหละที่เราต้องหาคำตอบ มีพยานคนหนึ่งอยู่ในรถตำรวจ ไป สอบปากคำเธอที”

“ฉันรับมือได้ ดัลลัส”

“แน่นอน คุณทำได้” อีฟพยายามคุมเสียงให้เรียบนิ่งเช่นเดียวกับ แวตตา “ไปสอบปากคำเธอ โทเรียเรียกแบ็กซ์เตอร์ ทรูฮาร์ท เจนกินสัน แล้ว ก็ไรนิกี้ ฉันต้องการคนช่วยตรวจสอบที่เกิดเหตุเพิ่ม กะคร่าว ๆ น่าจะมากกว่า แปรดลิสคอฟ ผู้รอดชีวิตที่อยู่โรงพยาบาลอีกประมาณแปดถึงสิบคน อ้อ เรียก มอริริสมาด้วย” เธอไม่ลืมหัวหน้าแพทย์นิติเวช “แต่ยังไม่ต้องแจ่งฝ่ายพิสูจน์ หลักฐาน รองนกว่าเราจะจัดการกับศพทั้งหมดเรียบร้อย หาตัวเจ้าของบาร์และ พนักงานทุกคนที่ไม่ได้ทำงานในคืนนี้ เอาละ ไปทำหน้าที่ของคุณได้ เสร็จแล้ว กลับมาช่วยฉันทีนี้”

“ถ้าคุณคุยกับพยานแล้ว ฉันช่วยจัดการที่เหลือตรงนี้ได้นะคะ” นักสืบสาวกวาดตามองทั่วบริเวณ ไม่แน่ใจว่าตัวเองรวบรวมความกล้ามากพอหรือยัง “คุณทำทั้งหมดนี้คนเดียวไม่ไหวหรอก”

“ก็แค่จัดการทีละศพ ไปเถอะ”

เมื่อพี่บอดี้ผละไปแล้วอีฟจึงยืนอยู่ท่ามกลางความเงียบแสนวังเวงและ บรรยากาศน่าสะอิดสะเอียน

ร่างสูงเพรียวสวมเสื้อแจ็คเก็ตหนังคุณภาพเยี่ยม รองเท้าบูตีมีรอยขีดข่วนจากการใช้งาน ผมสีน้ำตาลตัดสั้น ตาสีวิสกี้ ริมฝีปากเข้มแน่น ขณะพยายามสะกดกลิ่นความเวทนาและความหวาดผวา

แต่ร่างนับสิบที่นอนเกลื่อนอยู่ตอนนี้ต้องการสิ่งทีมากกว่าความเวทนา และความหวาดผวาของเธอ

“หมวดอีฟ ดัลลัส” เธอเริ่ม “ประเมินด้วยสายตาน่าจะมีมากกว่าแปดสิบศพ ทั้งชายหญิงและหลากหลายเชื้อชาติ ยิ่งระบุอายุที่แน่นอนไม่ได้พบบาดแผลหลายแห่งบนร่างเหยื่อ ที่เกิดเหตุมีการปนเปื้อนเนื่องจากเจ้าหน้าที่หน่วยพยาบาลเข้ามาช่วยผู้รอดชีวิต ตำรวจพบศพและผู้รอดชีวิตตอนประมาณห้าโมงห้าสิบนาที เหยื่อรายแรกเพศชาย” ผู้หมวดสาวยอบตัวลงแล้วเปิดกล่องอุปกรณ์

“ได้รับบาดเจ็บที่ใบหน้าและศีรษะรุนแรง มีแผลลักษณะถูกเจาะเป็นรูทั้งบนใบหน้า ลำคอ มือ แขน และหน้าท้อง” อีฟกดนิ้วมือของเขาลงบนเครื่องระบุอัตลักษณ์ “ผู้ตายชื่อโจเซฟ แคตเทอร์ เชื้อชาติผสม อายุสามสิบแปดปี แต่งงานแล้ว มีลูกสองคน ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง อาศัยอยู่ในย่านบรูกลิน ทำงานตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดที่บริษัทสติเวนสัน แอนด์ ริดจ์ ห่างจากที่นี่สองช่วงตึก คุณแคแรวมาดื่มโซ้ไหม โจ”

อีฟสังเกตเห็นบางอย่าง “พบเศษผิวหนังอยู่ใต้เล็บเขา” เธอเก็บตัวอย่างชิ้นเล็ก ๆ ออกมาใส่ถุงหลักฐานแล้วปิดฝนิก “เหยื่อสวมแหวนแต่งงานที่ทำจากทอง นาฬิกาข้อมือทอง พกกล่องเหล็กสลักชื่อใบหนึ่ง ข้างในมีบัตรเครดิตเงินสด บัตรประจำตัว คีย์การ์ด และเทเลลิงก์”

เธอบรรจุของเหล่านั้นใส่ถุงหลักฐานเช่นกัน

จากนั้นใช้นิ้วมือดันริมฝีปากบนของเขาซึ่งเต็มไปด้วยรอยแผลให้เปิดขึ้น “ฟันหักหลายซี่ คงโดนต่อยหน้าอย่างจัง แต่แผลที่ศีรษะน่าจะเป็นสาเหตุการตาย แพทย์นิติเวชจะยืนยันเรื่องนี้อีกที” อีฟหยิบเครื่องตรวจวัดออกมา “เวลาเสียชีวิตคือห้าโมงสี่สิบห้านาที ห้านาที่ก่อนที่ตำรวจกลุ่มแรกจะมาถึงที่เกิดเหตุ”

ห้านาที่เนี่ยนะ ห้านาที่ก่อนที่ตำรวจสายตรวจจะเปิดประตูเข้ามา มีความเป็นไปได้แค่ไหนกันเชียวนะ

อีฟเขยิบไปอีกนิดเพื่อตรวจสอบศพถัดไป “เหยื่อรายที่สอง”

หลังจากเธอระบุตัวตนเหยื่อไปได้ห้ารายพีบอดีตก็กลับเข้ามา

“ทีมกำลังมาค่ะ” นักสืบสาวแจ้งด้วยน้ำเสียงที่นิ่งขื่นกว่าเดิม “ฉันคุยกับพยานแล้ว เธอบอกว่านัดเจอเพื่อนสองคนที่นี่ แต่เพราะทำงานติดพันเลยมาสาย เธอได้คุยกับเพื่อนหนึ่งในสองคนที่ชื่อเกวินเน็ท ทัลเบิร์ตตอนประมาณ

ห้าโมงครึ่ง ยืนยันได้จากบันทึกลงในทะเลลึกของเธอ ตอนนั้นทุกอย่างยังปกติ เธอมาถึงที่นี่หลังจากนั้นราว ๆ ยี่สิบนาที พอเปิดประตูเข้ามาก็เจอกับสภาพ และทะเลแบบนี้ เล่นเอาเธอขวัญหนีดีฝ่อ ร้องกรี๊ดไม่หยุด จนกระทั่งเจ้าหน้าที่ แพรงก็กับเจ้าหน้าที่โรลีย์มาถึงตัวเธอนั้นแหละ”

“เกร็นเน็ท ทัลเบิร์ต เขี่ยอรายที่สาม แชนหักข้างหนึ่งเหมือนโดน คนเหยียบ ล้าคอโดนปาต”

“ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในยี่สิบนาทีเนี่ยนะ จริง ๆ ไม่ถึงด้วยซ้ำ คนทั้งบาร์ ถูกจู่โจมและสังหารหมู่ภายในเวลาไม่ถึงยี่สิบนาที เป็นไปได้ยังไง”

อีฟดันตัวขึ้นยืน “ดูที่เกิดเหตุสิ จากการตรวจสอบไปห้าศพฉันคิดว่า พวกเขาถูกฆ่าด้วยอาวุธใกล้มือที่หยิบฉวยได้ ทั้งแก้วแตก ขวดเหล้า มีด ไม่เว้นแม้แต่มือเปล่า ผู้ชายคนหนึ่งตรงโน้นโดนส้อมปักคาลูกตาซ้าย ผู้หญิง อีกคนกำขาโต๊ะหัก ๆ ที่เบื่อนเลือดเกรอะกรัง คาดว่าเธอใช้มันเป็นอาวุธทุบตี ผู้ชายที่นอนตายอยู่ข้าง ๆ”

“ไม่อยากจะเชื่อเลย”

ไม่ว่ามันจะฟังดูเลวร้ายแค่ไหน แต่นั่นคือความจริง

“กระเป๋าสตางค์ กระเป๋าถือ เครื่องประดับ และเงินกระจายเกลื่อน เหล้าคุณภาพเยี่ยมยังวางอยู่หลังเคาน์เตอร์บาร์ ถ้าเป็นฝีมือพวกเขาที่จู่ ๆ ก็คลุ้มคลั่งขึ้นมาฉันว่าพวกเขาไม่ออกไปภายในยี่สิบนาทีหรอก และน่าจะกวาด ของมีค่าไปขายเพื่อเอาเงินมาซื้อยาเสพติด หรือถ้าบอกว่าเป็นพวกแก๊งนักฆ่า เอาман พวกนั้นก็น่าจะล็อกประตูและปาร์ตี้กันต่อหลังฆ่าเสร็จ อีกอย่างคงต้องมีสมาชิกแก๊งเยอะมากถึงจะฆ่าคนเดียวได้แปดสิบกว่าศพ ไหนจะบาดเจ็บ อีกตั้งสิบคน แถมไม่มีเหยื่อคนไหนหนีออกไป ซ่อนตัว หรือหยิบทะเลลึกก็มา โทรขอความช่วยเหลือได้เลย”

อีฟส่ายหน้า “ไม่ว่าใครก็ตามที่ก่อเหตุนองเลือดขนาดนี้ย่อมต้องโชกเลือด ไปทั้งตัว ขนาดแพรงก็แค่เข้ามาช่วยเหยื่อยังมีเลือดเปื้อนตามตัว รองเท้า และมือ” เธอมองเข้าไปในแววตาตะลึงงันของคูหุ “คนพวกนี้ฆ่ากันเอง พิษอดีต พวกเขาก่อสงคราม แต่สุดท้ายกลับพ่ายแพ้กันหมด”

“มันเกิดขึ้นได้ยังไง”

“ฉันไม่รู้” แต่เธอจะหาคำตอบให้ได้ “เราต้องตรวจหาสารพิษในร่างเหยื่อ
ทุกราย ดูว่าพวกเขาบริโภคอะไรเข้าไป ฉันอยากให้คุณพิสูจน์หลักฐานตรวจสอบ
ทุกอย่างโดยละเอียด บางทีอาจมีสารปนเปื้อนในอาหารหรือเครื่องดื่ม”

“แต่พวกเขาไม่น่าจะกินหรือดื่มเหมือนกันทั้งบาร์”

“แค่กินหรือดื่มอะไรสักอย่างเหมือนกันก็มากเกินไป ไม่น่าจะมีสาร
ปนเปื้อนอยู่ในอาหารหรือเครื่องดื่มมากกว่าหนึ่งชนิด เราจะเริ่มที่เหยื่อโดยระบุ
ตัวตน หาสาเหตุการตาย เวลาตาย ความเชื่อมโยงระหว่างกัน หาที่ทำงาน
ที่อยู่ พร้อมกับตรวจสอบที่เกิดเหตุและติดตามทุกเบาะแสที่มี ให้เจ้าหน้าที่
ชนแก้ว ชวด จาน เครื่องดื่ม เครื่องอโต้เซฟ เตาย่างไปที่ห้องแล็บ
ไม่ก็พาเจ้าหน้าที่ห้องแล็บมาที่นี่ อย่าลืมตรวจดูระบบระบายอากาศ ระบบน้ำ
และอุปกรณ์ทำความสะอาดด้วย”

“ถ้ามันเกิดจากอะไรแบบนี้ สารพิษก็น่าจะยังอยู่ในนี้ และคุณอยู่ในนี้
มาลึกลับแล้ว”

“ฉันก็คิดถึงเรื่องนี้หลังตรวจสอบสองศพแรก เลยโทรไปถามเจ้าหน้าที่
หน่วยพยาบาลที่เข้ามาช่วยผู้รอดชีวิต พวกเขายืนยันว่าไม่มีอาการผิดปกติอะไร
แปลว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมันรวดเร็วมาก แคภายในยี่สิบนาที กว่าฉันจะเข้ามาในนี้
ก็ผ่านช่วงเวลานั้นมาพอสมควรแล้ว”

อีฟพูดต่อ “ความเป็นไปได้มากที่สุดคือพวกเขากินบางอย่างเข้าไป” เธอ
ครุ่นคิด “ต่อให้มีคนคลุ้มคลั่งแค่ครั้งเดียวก็เล่นงานคนที่เหลือแบบไม่ให้ตั้งตัว
ได้” เธอหลุบตามองมือเปื้อนเลือดของตัวเองที่ฉีดสเปรย์ห่อหุ้มเคลือบไว้ “ฉัน
ไม่ชอบความคิดนี้เท่าไร แต่มันเป็นข้อสันนิษฐานอย่างหนึ่ง ทำงานต่อเถอะ”

ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก อีฟสังเกตเห็นมอร์ริส

เขาสวมกางเกงยีนส์กับเสื้อยืดคอกลมสีม่วงเข้มแทนที่จะเป็นชุดสูทอย่าง
เคย แสดงว่าน่าจะออกกะแล้ว ผมสีดำขลับรวมเป็นเปียเดียวไว้ข้างหลัง เผย
ไบหน้าเหลี่ยมอันทรงเสน่ห์ ดวงตาสีเข้มกวาดมองทั่วห้อง เธอเห็นทั้งความ
ตกตะลึงและสลดหดหู่ฉายาออกมาแวบหนึ่ง

“หางานให้ผมทีเดียวนะนี่ของเลยนะ” มอร์ริสว่า

“ไม่ใช่ฉัน แต่เป็นใครบางคนต่างหาก” อีฟเตรียมเล่าต่อ “ฉัน...” แต่แล้วเสียงก็ขาดหายเมื่อเห็นไรค์คค์เดินตามมอริริสเข้ามา

เขายังสวมสูทตัวเดียวกับเมื่อเช้า สูทเรียบหรูสีดำดูน่าเกรงขามและเข้ากับเรือนร่างสูงแกร่ง ผมดกหนาสีดำระไรล่ก้ว้าง ดูยุ่ง ๆ เล็กน้อยเหมือนไต้ลมมา ถ้าใบหน้าของมอริริสดูเย้ายวนมีเสน่ห์ ใบหน้าของไรค์คค์ก็หล่อเหลาอย่างเหลือเชื่อราวกับพระเจ้าจ้งใจสรรรค์สร้าง ดวงตาคมกล้ำสีฟ้ายิ่งทำให้เขาดูสมบูรณ์แบบ

ชั่วขณะหนึ่งที่ทุกอย่างเงียบสงัด อีฟสังเกตเห็นอารมณ์ความรู้สึกแบบเดียวกับมอริริสบนใบหน้าไรค์คค์ ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความเดือดดาล

เขาสบตาเธอ “ผู้หมวด” กลิ่นอายแห่งไอร์แลนด์เจืออยู่ในน้ำเสียงกรุ่นโกรธ

อีฟตรงดิ่งเข้าไปหาสามี ไม่ได้จะหักทหายหรือปิดกั้นเขาจากภาพตรงหน้า เพราะรู้ว่าในชีวิตนี้ไรค์คค์พบเจอความสยดสยองมานักต่อนัก แต่เพราะเธอเป็นตำรวจที่รับผิดชอบคดี ดังนั้นไม่ควรให้พลเรือนเข้ามาในที่เกิดเหตุ

“คุณเข้ามาในนี้ไม่ได้นะ”

“ได้สิ ก็นี่มันร้านผม”

ให้ตายเถอะ ทำไมเธอถึงคิดไม่ได้ ไรค์คค์เป็นเจ้าของกิจการแทบทั้งหมดในโลกนี้และอีกครั้งที่อยู่นอกโลก เธอไม่พูดอะไร แต่หันไปจ้องพิบอดี้ตาดู

“ขอโทษค่ะ ฉันลืมบอกอีกอย่างว่าเจ้าของบาร์คือไรค์คค์”

“ฉันมีเรื่องต้องคุยกับคุณ แต่ตอนนี้ขอคุยกับมอริริสก่อน คุณออกไปรอข้างนอกได้ไหม”

สีหน้าเดือดดาลเปลี่ยนเป็นเย็นชา “ผมจะรอในนี้”

อีฟเข้าใจดี ขณะเดียวกันก็หวังให้ตัวเองไม่ต้องเข้าใจด้วย ในช่วงสองปีครึ่งที่อยู่ด้วยกันมาไรค์คค์ทำให้เธอเข้าใจอะไรมากขึ้น ไม่ใช่เอาแต่สืบคดีแบบตำรวจ และตอนนี้เธอก็อยากยื่นมือไปสัมผัสเขาเหลือเกิน บ้าจิบ ไม่ใช่มีอาชีพอีฟเสียเลย

เธอลดเสียงลง “ในนี้แหละจะเป็นบ้า”

“ผมเห็นเต็มสองตาแล้ว” ไรค์คค์บอก

“ฉันไม่อยากให้คุณเข้ามาเกะกะหรือกีดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่”

“ผมจะไม่ทำตัวเกะกะ” เขาคว้ามือเธอมาบีบแน่นโดยไม่สนคราบเลือดที่เปรอะเปื้อน เห็นชัดว่าสำหรับไรค์คือการสัมผัสเนื้อตัวกันใหม่ที่เกิดเหตุไม่ใช่เรื่องน่าอาย “แล้วผมก็จะไม่รอข้างนอกและปล่อยให้คุณเผชิญกับฝันร้ายในที่ที่ผมเป็นเจ้าของเต็ดขาด”

“ແປ້ນนะ” อีฟหันไปหามอร์ริส “ศพที่ระบุตัวตนและตรวจสอบแล้วจะมีป้ายตัวเลขติดไว้ คุณเริ่มจากเลขหนึ่งได้เลย”

“ไม่มีปัญหา” เขาตอบ

“อีกเดี๋ยวจะมีทีมเจ้าหน้าที่เข้ามาสำรวจที่เกิดเหตุเพิ่ม” ผู้หมวดแจ้ง
“งั้นผมเริ่มเลยแล้วกัน”

อีฟหันกลับมาหาไรค์ “คุณไปกับพีบอดีนะ อธิบายเรื่องระบบรักษาความปลอดภัยให้เธอฟังพลาง ๆ ระหว่างรอทีมอิลีกทรอนิกส์มาถึง”

“ในนี้ไม่มีกล้องวงจรปิด ลูกค้าจะรู้สึกอึดอัดถ้ามีกล้องติดไว้”

คนพวกนี้แค่ต้องการผ่อนคลายหรือใช้เวลาส่วนตัวชั่วคราวช่วยยามกับใครบางคนจึงไม่อยากให้บันทึกภาพไว้ ไม่มีใครคาดคิดว่าจะต้องมาตายแบบนี้

“แต่มีระบบรักษาความปลอดภัยตามมาตรฐานอยู่ตรงทางเข้า” ชายหนุ่มพูดต่อ “เปิดใช้งานทั้งตอนร้านเปิดและหลังร้านปิด ส่วนในนี้ไม่มีระบบอะไรทั้งนั้น คุณจะไม่เห็นว่ามีอะไรขึ้นหรือมันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

อีฟคิดไว้อยู่แล้วเพราะไม่เห็นกล้องวงจรปิดในร้านสักตัว “นั่นต้องการรายชื่อพนักงานและตารางงานทั้งหมด”

“ผมเตรียมมาให้แล้ว หลังวางสายก็รีบรวบรวมทันที” ไรค์มองไปรอบ ๆ อีกครั้ง พยายามทำความเข้าใจกับภาพที่อยู่เหนือจินตนาการและยอมรับมัน “ผมเพิ่งเข้ามาดูแลที่นี่ได้สองสามเดือน ไม่ได้รับเบรียนอะไรมาก เท่าที่รู้ก่อนหน้านั้นกิจการราบรื่นดี แต่หวังว่าผมจะรู้ต้นลึกหนาบางมากขึ้นก่อนปิดคดี”

“งั้นเอาข้อมูลที่คุณมีให้พีบอดีเลย ฉันต้องไปทำงานกับมอร์ริสต่อแล้ว”

“อีฟ” ไรค์จับมือเธอไว้อีกหน คราวนี้สายตาที่มองมาเฉิวแววเศร้ามากกว่าเดี๋ยวดาล “สั่งงานผมเถอะ ให้ผมทำอะไรสักอย่าง ผมไม่ได้รู้จักเหยื่อเหล่านี้หรือแม้แต่พวกพนักงานมากไปกว่าคุณ แต่ผมต้องทำอะไรสักอย่าง”

“ฉันฉันให้คุณไปกับพีบอดี เริ่มจากตรวจสอบเทเลลิงก์ของเหยื่อ ดูว่ามี การติดต่อหาใคร มีการบันทึกคลิปหรือเสียงไว้ในช่วงยี่สิบนาทีที่เกิดเหตุการณ์ หรือเปล่า”

“ยี่สิบนาที มันเกิดขึ้นภายในยี่สิบนาทีเนี่ยนะ” ไรค์คไม่อยากจะเชื่อ

“ที่จริงน้อยกว่านั้นด้วยซ้ำ ยี่สิบนาทีที่เรานับจากข้างนอก ทีมอิลีกทรอนิกส์ มาถึงเมื่อไหร่ค่อยปล่อยพีบอดีกลับมาหาฉัน ส่วนคุณทำงานร่วมกับพวกเขาได้ เลย เอะละ ฉันต้องไปทำงานบ้างแล้ว”

ตอนที่ออฟกำลังจะเดินไปหามอร์ริส เจนกินสันกับโรนิกก็เข้ามาพอดี เธอจึงเปลี่ยนไปหาพวกเขา ก่อนเล่ารายละเอียดให้ฟัง และทำแบบเดิมเมื่อ เบ็กซ์เตอร์กับทรูฮาร์ทมาถึง กว่าจะได้ไปสมทบกับมอร์ริสเจ้าตัวกึ่งตู่ถึงเหยื่อ รายที่สามแล้ว

“ผมต้องเอาร่างพวกเขากลับไปตรวจดูอย่างละเอียด ดัลลัส มีทั้ง บาดแผลจากการป้องกันตัวและบาดแผลจากการทำร้ายคนอื่น ผมต้องหาสาเหตุ การตายที่แท้จริง ส่วนสามศพแรกผมยืนยันได้ว่าพวกเขาตายภายในไม่กี่นาที”

“ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในยี่สิบนาที เร็วมาก เหยื่อรายหนึ่งโทรหาเพื่อน ที่มาสาย ตอนนั้นทุกอย่างยังปกติ เพื่อนคนนั้นมาถึงราว ๆ ยี่สิบนาทีให้หลัง แล้วก็เจอจากชวอนสยของนี่”

“เท่าที่ผมเห็นตอนนี้พวกเขาทำร้ายและฆ่ากันเอง”

“ฉันก็คิดเหมือนคุณ เป็นไปได้ว่าอาจมียาพิษ ยาหลอนประสาท ไม่ก็ ยาคลั่งชนิดใหม่ปนเปื้อนอยู่ในเครื่องดื่ม อาหาร หรือระบบระบายอากาศ มีคนตายมากกว่าแปดสิบศพ มอร์ริส ส่วนพวกที่รอดมาได้แค่หยิบมือเดียว ยังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล”

“พวกเขาใช้สิ่งที่อยู่ใกล้มือเป็นอาวุธ เช่น แก้วแตก ล้อม มีด โตะ แก้ว ไม้เว้นแม่แต่มีดเปล่า”

“ยังมีศพอยู่ที่ชั้นล่างอีกนะ แถวห้องน้ำกับห้องครัว แสดงว่าไม่ได้จำกัด พื้นที่อยู่แค่ตรงนี้ แต่ไม่มีสิ่งที่ยังบอกว่ามีใครหนีออกไปได้ ไม่มีวีแววความ รุนแรงข้างนอกสักนิด”